

КУЧЕ И ДЪТЕ.

(Истинска случка.)

Бѣхъ ученикъ въ гимназията. Всѣки празниченъ день ходѣхме на екскурзии изъ околността на града. Най-голѣмото ми приготвление за тѣзи екскурзии бѣше затѣгането на единствения ми чифтъ обукви. Това ставаше обикновено въ срѣда или въ сѣбота слѣдъ обѣдъ въ обушарницата на дѣдо Димитъръ. А додѣто той извършваше тая операция, азъ четѣхъ вѣстникъ съ гласъ.

Помня, че веднажъ четѣхъ за голѣмо едно наводнение съ човѣшки жертви.

Слушай да ти разправа азъ за едно такова наводнение, — каза дѣдо Димитъръ, безъ да спира работата си надъ обукитѣ.

— Една пролѣтъ Дунавътъ придойде много голѣмъ. Цѣлиятъ градъ бѣ слѣзълъ на скелята. Мътниятъ и разлянъ като море Дунавъ влѣчеше какво ли не: цѣли дървета съ коренитѣ, греди, плетища, покжщина, възелници, кащи, че дори и добитѣкъ. Той бѣ отвлѣкълъ цѣли села и съборилъ много кжши. По едно врѣме нѣкой извика: „Гледайте, гледайте! Какво ли е това?“ Всички устремихме погледи. Вsrѣдъ Дунава плуваше цѣла разкрита стая на съборена кжща. Едно голѣмо куче бѣ клекнало вsrѣдъ одъра на стаята.

— Я гледайте, я гледайте! Прѣдъ кучето сѣкашъ е люлка. — И наистина, когато стаята наближи къмъ насъ, ние всички се увѣрихме, че това бѣше дѣте въ люлка, а до нея едно голѣмо куче, дигнало прѣднитѣ си два крака на люлката.

Голѣмиятъ бездѣтенъ богаташъ С. се спусна надолу край брѣга, обърна се къмъ събранитѣ